

TẬP 1

HỒI 1

Thanh Vân

Dây núi Thanh Vân nguy nga sừng sững, hùng cứ Trung Nguyên, phía bắc núi có một dòng sông lớn tên gọi Hồng Xuyên, phía nam là trấn quan trọng "Hà Dương thành", chẹn lấy chỗ hiểm yếu của thiên hạ, vị trí địa lý hết sức trọng yếu.

Núi Thanh Vân kéo dài liên tục trăm dặm, nhấp nhô trùng điệp, có bảy ngọn cao nhất vươn ngập trong mây, ngày thường chỉ thấy mây trắng vờn quanh sườn núi, không nhìn được đỉnh ngọn. Núi Thanh Vân có rừng rậm rạp, có thác đổ, vách núi dị kỳ, chim quý thú lạ rất nhiều, cảnh quan âm u hiểm trở, nổi tiếng trong thiên hạ.

Nhưng còn nổi tiếng hơn, lại là một môn phái tu chân trên núi này – Thanh Vân Môn.

Thanh Vân Môn có lịch sử rất lâu đời, từ khi sáng lập đến giờ đã hai ngàn năm có lẽ, đứng đầu trong hai phái chính tà hiện nay.

Nghe nói tổ sư khai phái vốn là một thầy tướng trong giang hồ, nửa đời thất vọng, buồn bực bất đắc chí. Năm bốn mươi chín tuổi, ông ngao du khắp nơi, trên đường đi qua núi Thanh Vân, vừa nhìn đã nhận ra nơi đây có vẻ thiêng liêng kỳ tú, tự được linh khí của trời đất, là một nơi tốt đẹp vào bậc nhất, lập tức đăng sơn, ăn gió nằm sương, tu chân luyện đạo. Chưa được bao lâu, lại tìm được một quyển sách cổ không tựa đề trong một hang sâu bí mật, trên đó ghi chép những pháp môn kỳ ảo, thâm thúy cao xa, mà lại diệu dụng vô cùng, uy lực cực lớn.

Thầy tướng nọ được mối kỳ ngộ này, dốc lòng tu tập. Thấm thoát hai mươi năm, có chút tựu thành, bèn xuất núi. Trải qua mấy trận mưa gió giang hồ, tuy không thể độc bá thiên hạ, nhưng cũng trở thành người hùng một phương; bèn ở trên núi Thanh Vân, khai tông lập phái, đặt tên "Thanh Vân." Vì nội dung trong quyển sách không có tựa đề kia rất gần với đạo gia, nên ông ta bèn phục trang đạo nhân, tự xưng hiệu Thanh Vân Tử, đệ tử đời sau tôn xưng là Thanh Vân Chân Nhân.

Thanh Vân Tử thọ một trăm sáu mươi bảy tuổi, sinh thời thu nạp mười đệ tử, lúc lâm chung có dặn rằng: "Ta nửa đời đã học đến tận cùng về tướng thuật, tinh yếu nhất chính là tướng phong thủy. Núi Thanh Vân này là linh địa hiếm có trong nhân gian, phái Thanh Vân ta giữ ngọn núi này, về sau nhất định sẽ hưng thịnh, các người quyết không được bỏ. Nhớ lấy, nhớ lấy!"

Lúc ấy mười đệ tử đều gật đầu, tin tưởng chắc chắn rồi, Thanh Vân Tử mới nhắm mắt tắt nghỉ. Không ngờ trong vòng một trăm năm sau đó, chẳng biết là có phái ý trời gheo người, hoặc căn bản là Thanh Vân Tử tướng thuật không tinh, Thanh Vân Môn không chỉ không phát triển, mà mỗi ngày một suy vi.

Trong mười đệ tử, có hai người chết sớm, bốn người bỏ mạng trong những cuộc huyết sát giang hồ, một người tàn phế, một người mất tích, chỉ truyền lại hai chi phái.

Trải qua năm mươi năm, trong vòng một trăm dặm quanh núi Thanh Vân đã xảy ra những thiên tai địa chấn chưa từng có, ngập lụt khủng khiếp, đất rung núi chuyển, tử thương vô số, lại dứt tuyệt đi một chi phái. Còn lại mỗi một người, nhưng tư chất có hạn, bản lĩnh thấp kém, vốn chẳng thể khôi phục được phong quang năm xưa của Thanh Vân Tử, lại còn vì duyên cớ quyển sách cổ kia, kích động kẻ thù bên ngoài đến tranh đoạt, mấy phen huyết chiến, nếu không phải là nhờ mấy pháp bảo lợi hại mà Thanh Vân Tử để lại, e rằng Thanh Vân Môn đã bị người ta diệt tận rồi.

Tình cảnh này kéo dài đúng bốn trăm năm, Thanh Vân Môn không hề khởi sắc, hầu như có thể dùng từ "ngắc ngoải" để hình dung. Đến phút cuối, thậm chí còn bị người bắt nạt đến tận cửa nhà, trong bảy ngọn núi cao của Thanh Vân, ngoài ngọn chính Thông Thiên Phong, sáu ngọn còn lại đều bị ngoại địch chiếm hết, trong đám ngoại địch đó còn có cường đạo hãn phỉ, lấy làm cứ điểm, cướp bóc bốn phương, hoành hành ngang ngược.

Những người không rõ nội tình phần lớn đều hiểu nhầm, cho rằng Thanh Vân Môn đã sa sút mất rồi, mặc dù đệ tử Thanh Vân giải thích rất nhiều, rằng cũng có lòng giết địch, hiềm nỗi lực bất tòng tâm, thật đáng thương. Đến nay nghĩ lại, lúc ấy quả thực là quãng thời gian cay đắng nhất của cả phái Thanh Vân.

Mãi cho đến thời điểm một nghìn ba trăm năm trước, tình hình mới có thay đổi.

Có lẽ là tướng thuật của Thanh Vân Tử rất cực cũng hiển linh, hoặc là trời già mệt rồi, không muốn trêu chọc Thanh Vân Môn nữa, đến lúc ấy, trong đám truyền nhân đời thứ mười một của Thanh Vân Môn, lại xuất hiện một nhân vật tuyệt luân, kinh thế hãi tục đứng lên dẫn dắt - Thanh Diệp Đạo Nhân.

Thanh Diệp tục gia họ Diệp, vốn là một thư sinh nghèo khổ, thiên tư đỉnh ngộ hơn người, nhưng ứng thí rất nhiều lần mà không trúng, sau này cơ duyên xảo hợp, được Vô Phương Tử chuởng môn đời thứ mười của Thanh Vân Môn thu làm đệ tử, lúc ấy tuổi mới hai mươi hai.

Sau khi Thanh Diệp nhập môn, chỉ qua một năm đã lĩnh hội quán thông hết thảy những kiếm thuật pháp đạo do Vô Phương Tử truyền cho, độc chiếm hàng đầu trong đám đệ tử. Lại qua một năm, đến Vô Phương Tử cũng chỉ có thể dựa vào sự tu hành thâm hậu mới cố gắng đánh được ngang tay với y. Vô Phương Tử vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, quyết định lấy quyển sách cổ mà tổ sư truyền lại đem cho Thanh Diệp tự tham tường tu tập. Thanh Diệp bèn bế quan ở Huyền Nguyệt Động đằng sau ngọn Thông Thiên Phong, lần bế quan này kéo dài mười ba năm.

Nghe nói lúc y phá cửa thoát ra, là vào một đêm trăng tròn. Đêm ấy trăng lạnh treo cao, cả ngọn Thông Thiên Phong núi Thanh Vân sáng rực như ban ngày. Thốt nhiên cuồng phong ập tới, đằng sau núi lại có tiếng hú ngân dài, vang động đến trăm dặm, ai nghe thấy không khỏi biến sắc. Sau, có ánh sáng tốt lành tím nhạt dâng lên ngập trời, một tiếng động cực lớn, Huyền Nguyệt Động Phủ rộng rãi sáng tỏ, Thanh Diệp râu tóc bạc hết, mặt điểm nụ cười, thân mình có thanh quang, chậm rãi bước ra, mọi người kinh ngạc, tưởng đã thành tiên.

Sau đó, Thanh Diệp chính thức xuất gia, lấy họ Diệp của mình, thêm vào chữ Thanh trong Thanh Vân, lấy tên là Thanh Diệp.

Ngày hôm đó y cười bái biệt ân sư Vô Phương Tử, nói: "Sư tôn xin hãy đợi, đệ tử đi làm mấy việc, một ngày là sẽ quay về."

Mọi người không rõ ý tứ, một ngày đêm sau Thanh Diệp chống kiếm quay về, ngoại địch ở sáu ngọn của Thanh Vân đã bị mai phục chém sạch. Thanh Diệp đạo nhân đạo pháp thâm sâu, thủ đoạn tàn độc, sau một thời gian ngắn đã danh động thiên hạ, thanh thế của Thanh Vân Môn đại thịnh.

Lại qua một năm, Vô Phương Tử đem chức vị chuởng môn truyền cho Thanh Diệp, còn mình thì chay tịnh thanh tu, không lý đến những chuyện lật vạt trong môn nữa. Thanh Diệp chấp chuởng rồi, dốc sức vì môn phái, hết lòng trợ giúp đồng môn, nghiêm khắc tuyển chọn truyền nhân, lại nhờ những điều đã lĩnh hội được từ quyển sách cổ, có được cái uy quỷ thần vô lượng.

Thanh Vân Môn từ đó ngày một tăng tiến, trong vòng năm mươi năm, đã trở thành trụ cột trong chính đạo, thêm hai trăm năm sau, đã trở thành lãnh tụ của các môn các phái chính đạo.

Thanh Diệp Chân Nhân thọ đến năm trăm năm mươi tuổi, cả đời thu nạp đồ đệ rất nghiêm khắc, chỉ truyền thụ cho có bảy người, chia bảy ngọn núi cho họ, lệnh cho thất chi phái cùng nhau truyền hương hỏa. Trong đó trưởng môn ngụ ở ngọn chính Thông Thiên Phong, là chi phái trọng tâm.

Cho đến nay, đệ tử của Thanh Vân Môn đã gần một nghìn người, cao thủ như mây, thanh uy hiển hách, cùng với Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc tề danh tam đại môn phái. Chưởng môn Đạo Huyền chân nhân, công tham tạo hóa, siêu phàm nhập thánh, là một nhân vật tuyệt thế bậc nhất đương thời.

Dưới chân núi Thanh Vân, ở phía Tây Bắc cách Hà Dương thành chừng năm mươi dặm, có một thôn nhỏ tên là Thảo Miếu.

Thôn này có hơn bốn mươi hộ dân, tính tình thuần phác, dân cư phần lớn sinh sống bằng cách lên núi đốn củi bán cho Thanh Vân Môn đổi lấy ngân lượng.

Ngày thường thôn dân thường thấy đệ tử Thanh Vân Môn đi tới đi lui, phần nhiều thần kỳ, đối với Thanh Vân Môn rất là sùng bái, coi như tiên gia đắc đạo, mà Thanh Vân Môn từ xưa đến nay thường chiếu cố dân chúng quanh vùng, với thôn dân ở đây cư xử cũng không tệ.

Hôm ấy, trời âm u, mây đen trĩu thấp, khiến người ta có cảm giác nặng nề nghẹn thở.

Từ thôn Thảo Miếu nhìn ra, núi Thanh Vân sừng sững xuyên thẳng lên trời, ngọn cao vách cheo leo, âm thâm dữ tợn. Chỉ có điều, thôn dân đời đời ở đây, cảnh tượng ấy đã nhìn quen không biết bao nhiêu lần, nên cũng không để ý, còn bọn trẻ nhỏ chưa biết gì thì càng không phải nói.

oOo

"Xú tiểu tử, mi chạy đi đâu đó?"

Một tiếng la mắng, kèm theo là mấy hồi cười cợt, phát ra từ miệng một đứa trẻ lớn hơn. Nó lười mười hai, mười ba tuổi, mi thanh mục tú, dẫn theo chùng bốn, năm đứa bé con cả trai cả gái, đuổi theo một thằng nhỏ khác chạy phía trước. Thằng nhỏ ấy nom bé hơn nó chừng hai tuổi, người thâm thấp, mặt mũi hơn ha hơn hở, đang dốc sức chạy đi, vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại nhìn mặt trên.

"Trương Tiểu Phàm, mi muốn tốt thì đứng lại!" Đứa trẻ chạy theo cao giọng gọi.

Thằng nhỏ chạy trước, tên gọi Trương Tiểu Phàm "xì" một tiếng, vừa chạy vừa kêu: "Mi làm như ta là đồ gốc vậy!" Nói đoạn lại còn chạy nhanh hơn.

Trên đường đuổi bắt, mấy đứa trẻ càng lúc càng chạy gần đến tòa miếu cổ vừa cũ vừa nát ở phía đông thôn. Từ ngoài nhìn vào, tòa miếu cổ này rách nát không thể chịu được, chẳng biết là đã trải qua gió mưa mấy kiếp.

Trương Tiểu Phàm chạy đầu tiên xông tọt vào, ai ngờ không chú ý, lại vấp phải ván cửa, tòm một cái, ngã lộn nhào.

Mấy đứa trẻ đằng sau mừng rỡ, nhao nhao lao lại, đề lên mình thằng nhỏ, đứa bé mi thanh mục tú kia vẻ mặt đắc ý, cười bảo: "Bị ta bắt được rồi! Lần này mi chẳng có gì để nói nữa, phải không nào?"

Ai ngờ Trương Tiểu Phàm đảo mắt kỳ dị, nói: "Không tính không tính, mi ám toán ta, tính làm sao được?"

Đứa trẻ kia ngạc nhiên, lạ lùng bảo: "Ta ám toán mi lúc nào?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Giỏi lắm Lâm Kinh Vũ, mi dám nói cái ván cửa này không phải là mi đặt ở đây ư?"

Đứa trẻ tên gọi Lâm Kinh Vũ kia hét to: "Đời nào có chuyện ấy!"

Trương Tiểu Phàm chum miệng, nghiêng đầu, có vẻ nhất định không đầu hàng, không khuất phục.

Lâm Kinh Vũ tức khí bốc lên đầu, một tay chen lấy cổ nó, giận dữ bảo: "Nói rồi bắt được là phải nhận thua, mi phục hay không phục?"

Trương Tiểu Phàm chẳng hề lý đến.

Lâm Kinh Vũ sắc mặt đỏ bừng, vận sức vào tay, hét lớn: "Phục hay không phục?"

Khí quản của Trương Tiểu Phàm bị nó bóp chặt, hô hấp dần dần khó khăn, sắc mặt bắt đầu bầm lên, nhưng nó tuổi tuy nhỏ, tính khí lại rất quật cường, cứng cỏi không hề kêu một tiếng.

Lâm Kinh Vũ thì càng lúc càng giận, lực ở tay càng lúc càng lớn, miệng thì cứ lặp đi lặp lại: "Phục hay không phục? Phục hay không phục? Phục hay không phục?"

Lúc ấy bọn trẻ kia thấy cũng không đúng, bèn lặng lẽ co rúm lại với nhau, chỉ còn trợ hai đứa bé non dại, vì tranh cãi, rồi do cái tính quá khích của đôi bên, đều cứ gan lì mãi.

Có vẻ một trường đại họa sắp xảy ra, thốt nghe góc sâu trong miếu cổ có tiếng niệm phật hiệu, rồi có người nói: "A di đà phật, mau mau dừng tay!"

Một nắm tay khô xác, xé qua làn không lao đến, thò ra hai ngón, búng vào hai tay Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ như bị giật, toàn thân chấn động, hai tay tự nhiên lỏng ra.

Trương Tiểu Phàm há miệng nghẹn ngào, rõ là bị bí thở lâu quá. Hai đứa nó dờ ra tại chỗ, định thần lại được, nhớ ra tình cảnh vừa rồi, liền nhìn nhau.

Lâm Kinh Vũ dờ dẫn bảo: "Tiểu Phàm, xin lỗi nhé. Ta cũng không biết làm sao mà..."

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, hơi thở dần dần điều hòa, nói: "Không sao. Ồ, lão là ai?"

Bọn trẻ nhìn theo ánh mắt nó, thì thấy trong miếu, có một hòa thượng già đứng đó, trên mặt nếp nhăn chi chít, khoác một tấm cà sa rách mướp, cả người từ trên xuống dưới bẩn thỉu nhem nhuốc. Chỉ có chuỗi tràng hạt bích ngọc đang cầm trong tay là óng ánh lóa mắt, chiếu ra những tia sáng xanh nhạt.

Điều kỳ lạ là, trong chuỗi tràng hạt bích ngọc mười mấy viên chần chặn, chiếu sáng lấp lánh lại lẫn vào một viên, đá chẳng ra đá, ngọc chẳng ra ngọc, màu tím sẫm, ảm đạm vô quang.

- o O o -